В гуцульській хаті на печі
В куточку сушиться пшениця
На калачі.
На тій пшениці удовиця,
Немов на подушчині, спить.
Їй сниться, що її обличчя
Покрила віспа
(То зернятка вдавилися в лице).
І хоче змить
Вона рябеньку шкіру, та не може.
Метнулася до дзеркала — біда!
О, скільки на щоці тих чорних ямок!
Не варто жити! Вибігла на ґанок —
І до колодязя... Вода
Відбила знов огидні решетини.
Вдова стає на кам'яні цямрини...
Кінець... і прокидається,
В люстерко загляда,
Стирає із чола, як піт, зернини
І посміхається...
Забула, що у неї скроні сиві...
Які не раз бувають сни щасливі!..

1965